

MIX

[HTTP://MIX.METHODISTA.HU](http://mix.methodista.hu)

IX. ÉVFOLYAM 81-82. SZÁM

EGYSÉG ▶▶▶

Krisztussal,
egymással
az egész világ felé
való szolgálatban!

II. MIX VÁNDORCSENDES NAP

*Szeretettel hívjuk az ország valamennyi
methodista ifi csapatát 2009. november
14-én szombaton Budapestre a II.
vándorcsendesnapra!*

*Idén a Pesti Körzet vendégei leszünk,
ahol az ifi Vigh Bence vezetésével dél-
előtt 10 órától vár bennünket!*

*Gyertek ti is! Mutassuk meg és éljük át
az egységet Krisztussal és egymással
idén is!*

A szervezők

Ui.: Jövőre kihez megyünk?

2009. november 14.
Budapest – Pesti Körzet
Felsőerdősor u. 5.

1

ANNA NÉNI

► CSÁSZÁR JUDIT

Hidason járnak a gondolataim, Mühl Anna néni konyhájában, ahol utoljára találkoztam vele. Teljesen megdöbentett a hír, hogy kórházba került és azt még fel sem fogtam, hogy meghalt...

Tavaly Kismányokról hazafele meglátogattuk és olyan kellemesen vacsoráztunk nála, hogy le is késtük az utolsó vonatot aznap, így maradtunk éjszakára. Így lehetett egyáltalán bevetés Hidason. Kellett hozzá, hogy lássuk a csalódottságot a hírre, hogy nem megyünk és az is, hogy rossz irányba kanyarodjunk útban az állomás felé. Igazán kalandos utazás volt!

Ezen a nyáron a kismányoki tábor előtt elutaztunk Hidasra, hogy újra találkozzunk azokkal a gyerekekkel, akikkel tavaly megismerkedhettünk és újakkal is. Anna néni tárt karokkal várt minket és a gyerekeket is már értesítette korábban az érkezésünkről. Hétfő délelőtt a délutáni szieszta alatt a hűvös szobában, míg kint száz ágra sütött a nap, Bőjte Csaba könyvét olvastam Hajninak és Katinak, Bence a masszázsfoltelban pihent, Kristóf pedig Anna nénivel beszélgetett a konyhában. Emlékek, amelyek már soha nem ismétlődhetnek meg.

A kismányoki tábor alatt Hajnival péntek délután meglátogattuk. Igazából csak a hegyen kellett átmenni, fél óra alatt ott is voltunk a kapuja előtt. Ő már várt bennünket és egy kosár süteménnyel indított útnak, amit elvittünk a többi táborlakónak.

Kürtöspusztáról hazafele ismét sikerült meglepnünk Anna nénit, aki leginkább amiatt aggódott, hogy nincs mivel megvendégelnie minket. Ne legyen soha annál szegényesebb vacsorám, mint amelyet azon az estén elfogyaszthattam. Nem csak az étel, hanem a társaság miatt is.

Hidas szíve, lelke volt ő... Nem ismertem nála szeretet teljesebb embert, egy csupa szív asszony volt.

AZ ÖKUMENIKUS EGYSÉGRŐL AZ EFEZUS 4,3-6 ALAPJÁN

► DR. WOLFGANG HUBER PÜSPÖK (FORDÍTOTTA: HECKER MÁRTON)

I.

Néhány héttel ezelőtt kezembe került egy levél (lásd a mellékletet), amely egy az 1939-es esztendőről szóló, mély benyomást keltő visszaemlékezést tartalmazott. A levélíró a 30-as évek Cambridge-i németajkú evangélikus gyülekezetére emlékeztetett. Idézem: „A gyülekezet főképpen olyan emberekből állt, akik politikai vagy faji okokból kényszerültek Németország elhagyására. Istentiszteleteiket a városközpontban fekvő Round Church-ben tartották az ottani Church of England vendégeiként. 1939-ben újra ökumenikus istentisztelet megtartását tervezték. Röviddel ezután Németország lerohanta Lengyelországot, Anglia pedig hadat üzent nekünk. Lelkészünk felhívta angol barátját és kollégáját, és elmondta, hogy a szörnyű esemény miatt a közös rendezvényből bizonyára nem lesz semmi. A válasz így hangzott: Bár borzalmas az, ami történt, de lehet-e nyomósabb oka a közös imádságnak? Így aztán nem sokkal az Anglia és Németország közti háború kitörése után a két ellenséges nemzet gyülekezetei együtt imádkoztak.”

Az Európai Egyházak Konferenciája (KEK) történetében is volt békétlenség, kemény konfliktusok és háborúk az európai szomszédok között. Az 50 évvel ezelőtti alapítás idejét a Kelet és Nyugat között kiéleződő konfrontációk határozták meg. A hidegháború okot szolgáltatott a KEK számára a határokon át ívelő imádságra. Azóta központi törekvéssé vált, hogy az egyházközi kapcsolatokat és a határokon át nyúló beszélgetést szívós kitartással fenntartsuk, és a megbékélést szorgalmazzuk. A menekültek, menedékkéért folyamodók és bevándorlók helyzete arra ösztönözte a KEK-et, hogy jogaik védelmében fellépjen, hogy bátorítsa az egyházakat az emberi jogok érdekében való fellépésre és a közös segítségnyújtás koordinálására. A teológiai párbeszéd és a különféle hagyományok egymással folytatott eszmecsereje további fontos feladatunk. Akadt sok más téma is, amely határokon túl közös imádságra és segítségnyújtásra indított embereket.

Ma érkezett a KEK ahhoz a ponthoz, amelyen újra erőt kell gyűjtenie. A témák és akciók sokaságában újra meg kell találnia Európa számára a központi ökumenikus gondolatot, és el kell indulnia a közös ökumenikus akció megvalósítása felé. A tájékozódást kereső Európának közösen szeretnénk tanúskodni Isten irgalmáról és békéjéről. Ebben látjuk ökumenikus feladatunkat, amelynek alapja az evangélium centrumában található. Az erre való összpontosításunkat ökumenikus tevékenységgel is ki szeretnénk fejezni. Összpontosítás egy széles látóhatárt szemlélve – ebben látom megfogalmazódni azt a nagy feladatot, ami a nagygyűlés előtt áll.

Ugyanakkor tisztában kell lennie kettős szerepének: Az európai egyházak megbékélt különbözősége példaértékű arra a feladatra nézve, amely előtt az európai közösség összességében áll: ugyanis hogy a közös értékek és meggyőződések alapján sokszínűséget képezhessen. Ugyanakkor a KEK-nek az is feladata, hogy az egyházak hangját közösen hallassa az európai valóságban. Ugyanis ma azt kell világossá tennünk, hogy a keresztyén hitből fakadó hatások feladhatatlanok az európai közösség számára. Pluralitást kialakítani, és megtalálni a közös hangot: ez ma a különösen hangsúlyos kettős feladata a KEK-nek.

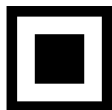
Az Angliában élő emberek a II. Világháború kezdetén, akikről az idézett levélíró beszámolt nekem, a lángokban álló Európában, amely a hitben való közösségük megszűnésével fenyegetett, hitük középpontjára összpontosítottak, hogy együtt maradhassanak. Példájukat követve ma reggel Önökkel együtt ökumenikus közösségünk alapjáról szeretnék gondolkodni. Mert innen kiindulva vehetjük szemügyre azokat a feladatokat, amelyek előtt állunk. Ehhez pedig egy újszövetségi szakaszon tájékozodom, amely számomra minden ökumenikus erőfeszítés Magna Chartája.

II.

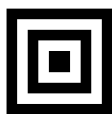
Az Efezusi levél negyedik fejezetében ezt olvassuk a 3-6. versekben:

*Igyekezetek megtartani
a Lélek egységét a békeesség kötelékével.
Egy a test, és egy a Lélek,
amínthogy egy reménységre kaptatok elhívást is:
egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség,
egy az Istene és Atyja mindeneknek;
ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben.*

Sok igemagyarázó úgy véli, hogy olyan valaki szól itt hozzánk, aki Pál apostol tekintélyének elkötelezettje. Pál követőjeként és a vele azonosulva fordul az efezusi gyülekezethez. Pál útját járja, megszólítja gyülekezetét, és emlékezteti őket a nagy „pogányok apostola” ígehirdetésére. A következő generációhoz tartozik; de saját szempontjából kiindulva viszi tovább és aktualizálja Pál apostol üzenetét.

Levelének alaptémája a keresztyén gyülekezet összetartozása. Azok egységéről van szó, akik Krisztuséinak vallják magukat, akár a zsidókhoz, akár a pogányokhoz tartoztak korábban. A levél centrumában tehát egy olyan kérdés áll, amely már Pált is foglalkoztatta, és amely egy generációval később még mindig aktuális és eleven.

A világos tagolású levél két részre osztható. Az első részben, főképpen a 2. fejezetben a szerző a gyülekezet egységét a Krisztusba vetett hit új ernyője alatt ígéretként és üdvösség hirdetesként fogalmazza meg. Ezt az üzenetet a pogányok számára a következő alapvető mondat hordozza: „Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek” (Efezus 2,19).

Pál annak perspektívájából indul ki, aki az Ószövetség elkötelezettje, és már régóta Isten választott népéhez tartozónak tudja magát, de Isten nevében tágra nyitja az ajtót, hogy a pogányokból lett keresztyének ne maradjanak csupán vendégek. Sokkal inkább biztosítja őket Isten népéhez való teljes jogú tagságuk, és az üdvösségben való korlátlan részesedésük felől.

Mert Krisztus lerombolta a válaszfalat, amely a két csoportot egymástól elválasztotta; a „körülmetéletlen” és „körülmetélt” jelzőkkel illetett kategóriák többé nem érvényesek. Krisztus kiengesztelődést és békét hozott mindazoknak, akik kibékíthetetlenül szemben álltak egymással. Aki tehát újra határokon és válaszfalakon töri a fejét, megveti Krisztust.

Ez a nagyszerű szakasz nem ismer habozást, az ezzel kapcsolatos nehézségek mérlegelését, aggodalmat, hogy túl kicsinek bizonyulna a ház. Isten házában bőven van hely. Háza népévé válni, ez az Efezusi levél nagy meghívása mindenki számára.

A Hegyi Beszéd mellett ez a szakasz adja mind a mai napig a keresztyén egyházak békéről szóló bizonyágtételének lendületét. Még nagyon jól emlékszem, amikor az Efezusi levél erőteljes hatásával először találkoztam. Ez abban az időben volt, amikor Európát nem csak kerítés, hanem szögesdrót választotta ketté, amelynek legmasszívabb része a berlini fal volt. Ebben a helyzetben az 1967-es Német Evangélikus Egyházi Nap (Kirchentag) Hannoverben ezt a címet viselte: „Krisztus a mi békességünk”. A nagy filozófus, Carl Friedrich von Weizsäcker azt fejtette ki, hogy a békesség nem más, mint az egy igazság teste, és az igazság a békesség lelke. Ez volt a csírája annak a felismerésnek, hogy az európai kontinens megosztottsága ellenére mégse kételkedjünk összetartozásunk tényén. Alig mertük remélni, hogy még a mi életünkben leküzdhető a kontinens kettéosztottsága. Mégis éppen ez történt kicsit több mint 20 évvel később, idén éppen 20 évvel ezelőtt. Krisztus a mi békességünk – nagy hállával és belső megindultsággal valljuk: Igen, az elválasztó fal leomlott, a fal kinyílt, kontinensünk megosztottsága megszűnt. Közösen vallhatjuk meg hitünket, közösen végezhetjük kiengesztelődést szolgáló küldetésünket, közösen tehetünk bizonyágot a Krisztus békességéről, amelyet ajándékba kaptunk.

A 4. fejezettel, amellyel ma reggel foglalkozunk, elkezdődik a levél etikus, figyelmeztető része. Annak érdekében, hogy a Krisztus békessége ügynek jövője legyen, hogy az üdvterv csődbe ne jusson azok hanyagsága miatt, akik a kiengesztelődés szolgái, ettől a fejezettől kezdve felszólítások és útmutatások következnek, amelyek bemutatják, hogyan lehet ez a munka sikeres. Ebben a részben a szerző meleg hangon szeretné megnyerni olvasóit a közösség és az egymás iránti nyitottság számára.

Az apostol elhívottaknak nevezi az efezusi keresztyéneket. Elhívottak, kihívottak, vagytok. Nem otthonülő, magukkal megelégedett emberek vagytok, akik a padlót nézik, és csak a már régen megszokottat és hallottat hagyják érvényesülni. Kihívottak és kiválasztottak vagytok. Ezt az elhívást eltéveszthetetlen módon írja le a szerző: Igyekeztek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékében.

Olyan egységről van szó, amelyet nem kényszer szült, hanem kölcsönös törődés. Olyan összetartozásról olvasunk itt, amely a sokszínűségből nő ki, és az egész életet áthatja. Ennek leírására levelünk a békesség kifejezést használja, amely ezen a helyen a sikeres élet teljességét jelenti, amelynek leírására az Ószövetség a „Schalom” szót használja.

Ezt a teljességet felejthetetlen hármasságban írja le a levél: Egy test, egy Lélek, egy reménység. Ez a hármasság jelzi minden keresztyén közösség különlegességét. Gyülekezetként egy test vagytok. Egy Lélek határoz meg benneteket. Egy a reménységetek.

Ezzel a hármasság meghatározással csatlakozik a szerző a Pál által már korábban alkalmazott képhez, amelyben a gyülekezet mint Krisztus teste került bemutatásra. A kép ismert volt. Eszükbe juthatott a láb, amely azt gondolhatta, nem is tagja a testnek, mert nincs köze a kézhez. Gondolhattak a fülre, amely hirtelen a szemmel hasonlítja össze magát, és azon aggódik, vajon van-e valami köze hozzá (1.Kor 12,15-16). Ezt a jól ismert képes beszédet most végletesen sűrítve kapjuk: Egy test, egy Lélek, egy reménység. Azonnal tudják a hallgatók és olvasók, miről is van szó: A keresztyén gyülekezetéről és annak a világban felismerhető alakjáról. Egy felbonthatatlan összetartozásról, az Isten Lelke által meghatározott közösségről, amely a keresztyéneket hétköznapi problémáik között is összeköti, a reménységre szóló hatalmas elhívásokról. Arról a bizonyosságról, hogy egy testet alkotnak, arról a bizalomról, hogy Isten Lelke vezeti őket, és arról a közös reménységről, amely a jelenlegi helyzetből kivezet, ezek minden keresztyén egyház ismérvei.

Vakmerő bizonyosság, vakmerő bizalom, vakmerő reménység kerül ezekben kifejeződésre. Annál fontosabb a kérdés, hogy mire alapoznak? Ezt a kérdést egy másik hármasság válaszolja meg: Egy Úr, egy hit, egy keresztség. A test, a Lélek és a reménység első hármassága arra a kérdésre adott választ, hogy „Kik vagyunk?”, a második felsorolás azt a kérdést boncolgatja: „Honnan jövünk?”

Mindezek csúcán pedig ott áll az első keresztyének alaphitvallása: „Jézus Krisztus az Úr” (Fil 2,11; 1.Kor 12,3; Rm 10,9). Érzékelhető a már az első keresztyén gyülekezetekben is fellelhető vitákra történő utalás, amelyek arról szóltak, hogy vajon ki is az ő uruk, például Apollós, Kéfás, vagy Pál (1.Kor 1,12)? „Hát részekre szakítható-e a Krisztus?” – kérdezte Pál tömören a korintusiakat. Ugyanebben az értelemben ismétli az Efezusi levél: Egy az Úr; ez a hitvallás a ti elhívásotok. Az egy Úr nem osztható részekre, az Őbele vetett hit összeköt, és nem oszt meg.

Ehhez az egy hit elválaszthatatlanul hozzátartozik. Amikor az Újszövetségben hitről van szó, ott nem lelki hozzáállásról, egy lehetséges véleményről van szó más vélemények mellett. A hit reménységet jelent, beleigazodom Isten jóságának hatalmi zónájába, kinyitom magam a Jézus Krisztusban található üdvösség előtt. Az „egy a hit” nem közös hitvallási formula vagy tanítási hagyomány. Sokkal inkább életmód, és a valósághoz való viszonyulás egészét jelenti, amelyet a Krisztusban nyert üdvösség határoz meg.

A keresztség fejezi ki az összetartozást azokkal, akik Krisztust úrnak vallják, és Isten jóságának hatalmi zónájában állnak. Ezért kerül a felsorolásba harmadjára: egy a keresztség. Éppenséggel ez az ökumenikus szentség, amely manapság egyre tudatosabbá válik. Egyházainkban elindult egy folyamat, amely egyértelműen tudatosítani igyekszik a keresztség ökumenikus jellegét. Ebben látom az egyik legígéretesebb ökumenikus fejlődést. Ennek 2007-ben Németországban a keresztség kölcsönös elismeréséről szóló ökumenikus egyezményvel adtunk hangsúlyt. Ebben a fontos ökumenikus szövegben kifejezetten az Efezusi levél 4-ik fejezetéből vett szakaszunkra hivatkoztunk. Az is könnyen lehetséges, hogy azok a szövegalakok, amelyek itt az Efezusi levélben találhatók, ógyházi keresztségi liturgiában gyökereznek; így hát még kifejezettebben utalnak a keresztség ökumenikus jelentőségére.

Ahogy a keresztség a keresztyén lét kezdetét jelenti, és ahogy a hit a keresztyén életfolytatást megalapozza, valamint az egy Úr folyton előttünk jár, ugyanez a helyzet az ökumenikus közösséggel is. Nem rendelkezhetünk vele; nincs kiszolgáltatva kényünk-kedvünknek. Nem olyan döntésről van szó, amelyet meghozhatunk, vagy elmulaszthatunk. Még csak nem is olyan célról van szó, amely felé nagyobb vagy kisebb energiával haladunk. A keresztyének és az egyházak összetartozása hitvallásuk alapján adott: egy Úr, egy hit, egy keresztség.

Nem mi valósítjuk meg az ökumenikus valóságot; az sokkal inkább már adott. A nekünk szóló kérdés sokkal inkább az, hogy meg tudunk-e felelni a már elénk adott valóságnak, vagy elvétjük azt? A nekünk szóló kérdés arról szól, hogy ezt az alapot ki tudjuk-e fejezni egyházi közösségeink alakjában, hogy hagyjuk-e magunkat Isten egy Lelkétől felismerhető módon vezetni, hogy vajon mostani korunkban az egy reménység tanúi vagyunk-e? Az egy Úr arra szólít fel, hogy egy test legyünk. Az egy hit arra kötelez bennünket, hogy hagyjuk magunkat az egy Lélektől vezetni. Az egy keresztség pedig az egy reménység tanúivá tesz bennünket.

Egy rövid himnusszal van dolgunk; de minden rövidségében az egységet magasztaló énekkel, amely összehasonlítható a szeretet himnuszával, amelyet Pál az 1.Korintusi levélben leírt. Az egységet magasztaló ének az egy Isten és Atya magasztalásába torkollik. Az egyház közösségének bizonyoságtétele, szolgálata és reménysége, amelyet a Krisztusról szóló bizonyoságtétel, a közös hit és az egy keresztség alapoz meg, adja alapját az egy Isten dicséretének, aki a mindenséget betölti, és egységben tartja.

Az Efezusi levél ezzel az Isten-dicsérettel az elgondolható legtágabb látókörbe helyezi a keresztyének egzisztenciáját. Ezzel a hálás Isten-dicséret ökumenéjének képét festi meg. Nem azzal indít, amit ökumenikus módon követelnek tőlünk. Sokkal inkább emlékeztet bennünket arra, ami ökumenikus módon ránk bízott. Előbb elmondja, hogy kik vagyunk ökumenikus szempontból, mielőtt elvárná, hogy ökumenikus szempontból mivé váljunk. Nagyszerű és mélyreható módon találkozunk itt az indikativus ökumenéjével. A közösen ránk bízott kincsre emlékezve válik világossá az elhívás, hogy közösen Krisztus teste legyünk.

Ez a képviseltetés emlékeztet arra, hogy az ökumenikus összetartozás nem jelent uniformizálást. Az Efezusi levél nem abban látja az egység megvalósulását, hogy a lelkész és a gyülekezet viszonyát azonos módon szabályozzák, vagy hogy az istentiszteleteket azonos módon ünnepeljék.

Az ökumenikus tesztkérdés úgy hangzik, hogy vajon az egymástól különböző emberek engedik-e, hogy ugyanaz a Lélek vezesse őket, és hogy vajon ugyanarról a reménységről tesznek-e bizonyosságot? Ennek feloldhatatlan alapját adja az egy keresztségben való összeköttetésük, az egy hitre való támaszkodásuk, és az egy Úrról, a megfeszített és feltámadott Krisztusról szóló bizonyágtételük.

III.

Még ha erről a rövid szakasról első hallásra azt gondolta volna valaki, hogy itt olyan egység mellett tesz hitet a szerző, amelyben a különbözőségnek nincs helye, mélyebb vizsgálódás útján észrevehető, hogy ez nem állja meg a helyét. Az Efezusi levélben előforduló egység kifejezés hétszeres előfordulása sokkal inkább az egység dinamikáját írja le, amelyben a különbözőségeknek valós helye van. Nem felülről vezérelt ökumenéről van tehát szó, amelyben Isten egységéből az egyház uniformizálására kell következtetnünk. Hanem alulról szerveződő ökumenéről beszélünk, amely helyet biztosít a különbözőségnek, amely ugyanakkor az egység erejében bízunk. A Krisztusról szóló hitvallás egysége fölötti hálából olyan utakat keresünk, amelyek a különböző ajándékokat ennek az egységnek a közös megvallására összekapcsolják.

Ez az egység dinamikus értelmezése, amelynek a legutóbbi európai történelem során politikai megfelelőit is átéltük már. Az európai békés fordulat után húsz évvel hálásan valljuk, hogy a különbözőség egységét kaptuk ajándékba, amelyet hosszú időn keresztül alig mertünk remélni. A nagy politikai feladat, amely előtt Európában állunk abban áll, hogy alakot adjunk ennek az egységnek. Egyházakként szeretnénk ehhez hozzájárulásunkat adni.

Az ökumenikus közösség, amelynek alakot szeretnénk adni, nem merev sablon, hanem eleven folyamat. Olyan út, amelyen ismételten markáns útkeresztvezetődésekhez és elágazásokhoz jutunk, amelyekben újra tájékozódni kell. Meggyőződésem szerint ma egy ilyen útjelzéshez érkezünk.

Sok európai egyház dolgozik ezekben az években azon, hogy újra meghatározza helyét a társadalomban. A társadalmi változások tükrében, amely végigsöpört Európán, és amely még egyáltalán nem ért véget, az egyházak újra meghatározzák feladataikat, és keresik bizonyágtételük megbízatásuknak megfelelő formáját. A Német Evangélikus Egyházban egy 2006-ban megjelent alapvető dokumentumon igyekszünk tájékozódni, amelynek „A szabadság egyháza” („Kirche der Freiheit”) a címe. Arra törekszünk, hogy a reformáció örökségét az egyház közös bizonyágtételébe beépítsük. A ránk bízott különleges hitbeli felismerést úgy szeretnénk fénylővé tenni, hogy azokat is elérhesse, akiknek az egy Úrról, egy hitről és egy keresztségről szóló hitvallás idegenné vált. Szeretnénk missziós feladatunkat, amellyel ma Európában szembesülünk, összekötni ökumenikus elkötelezettségünkkel, amelyben egyházakként egymással összetartozónak tudjuk magunkat.

Meg kell találnunk az egyensúlyt a ránk bízott közös üzenet, és a sokféle lehetőség között, amelyek egyházaink életében az üzenet megjelenési formáit kínálják. Ez az erőfeszítés nem mindenütt vált ki lelkesedést. Sokan berendezkedtek saját különleges fölkéjükben, saját szobáskájukat nagy valószínűség szerint a világmindenséggel azonosítják, és közben elvesztették az egy ház képét. Ezzel a keresztyén hitet olyan életmóddá deformálják, amely csak az azonos gondolkodásúak kis körében ápolható és tartható fenn. Ebben a lezárt világban aztán ugyanakkor csalódtak, hogy üzenetüket csak kevesen hallják. Felmerül ilyenkor a kérdés, hogy vajon a keresztyén meggyőződés mennyire ad időszerű, valós válaszokat az európai társadalmi átalakulásokra? Keresztyénként meggyőződésünk, hogy az emberről, mint Isten képmásáról alkotott képünk, a megbocsátás és kiegészztelődés erejébe vetett bizakodásunk, és az igazságban és békeességben folytatott életre vonatkozó reménységünk Európa jövője szempontjából nagy erőforrássá válhatna. Ehhez azonban hagyományaink sokszínűségét és hitünk közös tartalmát újra össze kellene kötnünk.

A sokszínűség és a közös tartalom összekapcsolásából új ökumenikus látás születhet egész Európára számára. Az, ahogyan a kapott egységre sokszínűségünkben válaszolunk, vezérmotívumává válhat Európa ökumenikus mozgalma számára. Közben a sokszínűség és egység, tágasság és összpontosítás újra összekapcsolódhatnak. A témák és hálózatok tágassága nem fog szükségszerűen elveszni, ha közös tanúságtételünkről gondolkodunk. Különböző hagyományainknak nem kell elveszíteniük a színüket, ha közösen láthatóvá tesszük az egy alapot, amelyen állunk: Egy Úr, egy hit, egy keresztség.

Az egyház egységét nem kell újra felfedeznünk. Hiszen az egység az az alap, amelyen állunk. Ez a szemléletváltás jelenti az alapvető lépést az ökumenikus újratájkózódásban, amelyre ma szükségünk van. Ez segít majd abban is, hogy sokszínűségünket ne az egység veszélyeztetésének, hanem annak kifejeződésének éljük meg.

Az ökumenikus együttműködésnek mindenekelőtt az a feltétele, hogy ismételen odaforduljunk hitünk közös forrásaihoz. Mert azokból meríthet mindig új erőt a hitünk, amelyből aztán közös bizonyágtételünk is megújul.

Az ökumenikus együttműködés továbbá abban valósulhat meg, hogy az ökumenikus partnerek egymás egyházi létének kölcsönös tiszteletben tartásával kötődnek egymáshoz. Mert amennyire az ökumenikus együttműködés a résztvevők saját egyházukhoz való hűségén alapszik, ugyanannyira támaszkodik erre a kölcsönös tiszteletre.

Az ökumenikus együttműködés végül abban jut kifejeződésre, hogy közös feladatokat közösen végzünk el. Ökumenikus összetartozásunk próbaköve, ahogyan korunk nagy kríziseire és kihívásaira válaszolunk. A felelőtlen tévutak, amelyek a jelenlegi gazdasági válságba vezettek, a klímakatasztrófa még mindig el nem hártott veszélye, és a világunk több részén tapasztalható folyamatos békétlenség közös bizonyágtételre szólítanak fel.

De mindezekben ökumenikus együttműködésünk azon az örömen alapszik, amelyet a Krisztus egyháza közös kincse jelent, amely mindannyiunkra bízott. A közös kincs feletti öröm határozza meg az egységet dicsérő éneket, amely minden erőfeszítésünkben vezethet. Szeretnénk bekapcsolódni ebbe az örömben: „Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindeneknek; ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben.”

MELLÉKLET

PETER STARKE HUBER PÜSPÖKNEK ÍRT LEVELE, AMELYET A JOHANNES RAU KOLLOKVIUM ALKALMÁBÓL ÍRT ALTENBERGBEN

Igen tisztelt Huber Püspök Úr! Tegnap röviden lehetőségem nyílt arra, hogy az Altenbergben lezajlott rendezvény után néhány szót váltsak Önnel. Mindenekelőtt szeretnék szívből gratulálni ehhez a legjobb értelemben vett felemelő rendezvényhez, és az Ön moderációjához. Mindig frissítő jellegű, ha ennyire eltérő karakterű személyiségek, mint az Ön vendégei, teljesen eltérő életutakkal és szemlélettel ennyire tiszteletteljesen bánnak egymással. Hasonlót tapasztaltam Neuhandenbergben, feleségem unokafivére, Bernd Kaufmann rendezvényein.

Röviden utaltam rá, hogy az Ön elődjét, Kock urat ismertem, még mint Köln városi esperesét, abból az időből, amikor egy alkalommal a városi templom pénzügyi bizottságának elnöke voltam. Cambridge-i időmből, Angliából talán érdekes lehet Önnek egy történet, amelyet a „German Speaking Lutheran Church of the Kingdom” pénztárosaként tudtam meg. (Nem mintha mérnökként és kereskedőként ezekért a feladatokért tolakodtam volna, csak hát nehezen mondok NEM-et, ha segítségemet kérik).

A Cambridge-i Német Gyülekezet 1933-tól főképpen olyan emberekből állt, akik politikai vagy faji okokból kényszerültek Németország elhagyására, legismertebb tagjuk Lise Meitner volt. Istentiszteleteiket a városközpontban fekvő Round Churchben tartották az ottani Church of England vendégeiként. A két lelkeszt szívélyes barátság kötötte össze, gyakran tartottak közös istentiszteleteket. Így aztán újabb közös istentisztelet megtartását tervezték. Röviddel ezután Németország lerohanta Lengyelországot, és Anglia hadat üzent nekünk. Lelkészünk felhívta angol barátját és kollégáját, és elmondta, hogy a szörnyűsleges esemény miatt a közös rendezvényből bizonyára nem lesz semmi. A válasz így hangzott: Bár borzalmas az, ami történt, de lehet-e nyomósabb oka a közös imádságnak? Így aztán nem sokkal az Anglia és Németország közti háború kitörése után a két ellenséges nemzet gyülekezetei együtt imádkoztak. A németeket - függetlenül attól, hogy milyen okokból kényszerültek hazájuk elhagyására - ellenségként kezelték, és hamarosan internálták őket (még ha ez, ahogy jó ismerősök erről beszámoltak, nagyon civilizált formában történt). Ön el tudna képzelni egy másik országot, ahol ilyesmire lehetőség nyílt volna? Talán esetleg Skandináviában, de Európa bármely római kori országában biztosan nem.

Sok mindenről számolhatnék még be az Angliában töltött időmmel kapcsolatban, de nem szeretném az Ön idejét az illendő mérték felett igénybe venni. Önnel személyesen, és munkájához sok szerencsét és áldást kívánok, szívélyes üdvözléssel,

Peter Starke

EGYETEMI, FŐISKOLAI HÍRMONDÓ...

Idén a következő diákok nyertek felvételt sorainkból a felsőoktatásba (elnézést kérünk azoktól, akikről megfeledeztünk):

- ▶ Burprich Ágnes, Kaposvár, gyógypedagógia szak
- ▶ Kern Mária, Győr, gyógypedagógia szak
- ▶ Kiss Csongor, Wesley János Főiskola, szociális munkás szak
- ▶ Kormos Márk, Budapesti Műszaki Egyetem, villamosmérnöki kar
- ▶ Kurdi Barnabás, Pécsi Tudományegyetem, Általános orvos szak
- ▶ Kurdi Márton, Pécsi Tudományegyetem, Anglisztika szak
- ▶ Slajkó Éva, Szegedi Tudományegyetem, magyar szak
- ▶ Vigh Bence, Eötvös Lóránd Tudományegyetem, héber szak

Zubor Tamás egy év után hazatért Angliából, és folytatja tanulmányait (a Budakeszi Diákotthon lakójaként). Az idei félévben külföldön tartózkodnak (és élményeikről valamennyien blogot vezetnek):

- ▶ Császár Judit, Németország, Chemnitz
- ▶ Hecker Héla, Németország, Berlin
- ▶ Khaled-Abdo Nada, Írország

Az óbudai és pesti ifik hagyományos évkezdő, közösségépítő hétvégéjüket augusztus utolsó napjaiban Kürtöspusztán tartották, ahová két autónyi „rakományt” szállítottak le az Óbudai Körzet adomnyaként. A pénteki érkezést követően szombaton egy egész napos játszóházban látták vendégül a fővárosiak a helyi gyerekeket, akiket a hétvége során összesen három alkalommal lakattak jól. Az óbudai ifi vezetését szeptember 1-gyel Lakatos Lilla óbudai helyi lelkész vette át.

Idén már második alkalommal a Budakeszi Körzetben működő Diákotthon lakóival is tartottak évkezdő gólyatábort. Szuhánszky T. Gábor lelkész ezúttal is a Balatonettel szervezte össze a találkozót Balatonszemesen, augusztus 19-22. között.

Szeptember 26-án a Hetesi Metodista Templomban volt Burprich Boglárka és Horváth Áron esküvője, a fiatalokat Sztupkai Mihály szegedi lelkész adta, Kurdi Zoltán, a Kaposvári Körzet lelkésze mondott köszöntőt.

Szeptember 1-jén kedd hajnalban megkezdődtek a II. világháború kitörésének 70. évfordulójára rendezett emlékünnepek Lengyelországban. Az ünnepek nyitányát a Gdansk melletti Westerplatte-félszigeten tartották lengyel állami vezetők, diplomaták és egykori katonák 4 óra 45 perces kezdettel. 1939. szeptember 1-jén pontosan ezen a helyen és időben dördültek el a háború első ágyúlövései.

Újságunkban egy személyes visszaemlékezéssel idézzük fel a világháborús éveket. Szabó Vilma Katalin írása az 1944-es esztendő megrázó eseményeit idézi fel előttünk. (Kati néni a Budakeszi Öregotthonunk lakója.) Szerkesztőségünkbe az eredeti gépelt kéziratot Szabó Andor juttatta el.

MA IS FÁJ...

► SZABÓ VILMA KATALIN

21 éve már, hogy átéltem, s ma is fáj, ma is friss, ma is marja valami nagy, megmásíthatatlan szomorúsággal belsőmet egy kicsi leányka képe.

Bátyám hazajött a légó szolgálatból, szabadnapos volt. Apám kívánsága volt, hogy a család legalább vacsoránál találkozzon. Olyankor Édesanyám felrakta a vacsorát, mi nők keveset beszéltünk, Apám és Bátyám vitték a szót. Édesapámat frontmögötti szolgálatra behívták. Ekkor már nem találkoztunk minden este, de boldogan ültünk le új lakásunk szűkös konyhájában, ha a férfiak is otthon lehettek. Újabb bombázások. Édesapám arca aggodalommal telt volt. Ez az aggodalom ott bujkált a családban; mi lesz? Itt állunk kibombázottan, kevés bútor, kevés ennivaló, s egy kislány (alig 18 éves fejjel családfenntartó voltam) egyedüli kereső. Ilyenkor Bátyám közvetlen beszélgetésére – beszámolt a napi eseményekről, ami a tűzoltóságon volt, a Viktória malom égésénél is kint voltak, a vele egykorú kamaszok merész vállalkozásairól, tréfás beszédeiről, vagányságairól – percre elfelejtettük, hogy mi van. A család közvetlensége elterült, a gyomor megtelt és ha a rádió zavarórepülést nem jelzett – a szűkös körülmények ellenére –, jó közérzettel tértünk pihenőre.

Egyik este Bátyám szomorúan mesélte, hogy megmaradt ételüket egy helyre vitték át, ahol kicsi gyerekek nyújtogatták kezecskéiket a ketrecek mögül és kórusban kiáltozták: „Levesz, levesz!” A selypítő szóra odafigyeltem. (A gyerekeket – különösen abban a korban – nagyon szerettem.) „Azám – mondta Bátyám – téged most elbocsátottak Kati.” „Igen” – mondtam zavartan, mialatt a megszegyenyítésre gondoltam, ami munkahelyemen ért. Mert szüleim nem engedtek el vidékre és a munkahely a bombázások miatt vidékre lett telepítve. „Nem igazi hazafi!” – mondta a főnök, ami igen kellemetlen érzéssel töltött el. Én nem vagyok igazi hazafi? De hát édesapám azt mondta, hogy maradjunk együtt. „És pont te mégy el, a lány? Nem mehetsz. Majd megszünök valahogy.” – mondotta. Én másnap már állás nélkül voltam.) Ha van benned egy kis irgalom, menj fel oda, olyan sok kicsi van ott és oly kevesen gondozhatják őket. Isten majd megáld érte! – mondta testvérem.

Lucskos, október végi, kellemetlen nyers idő volt reggel. Az éjszaka nem kellett pincébe menni. Édesapám korán elment, Bátyám is. A nagykapunál gyanakodva nézett rám az idős portás, de beengedett. Sorsüldözöttnek vélt, láttam nem hitte el, amit mondtam. „A III. emeleten” – mondotta részvétellel, és mentem nagy szemeket meresztve a nagy fehér ajtószárnyakra, míg a III.-on sok-sok gyerek sírását hallottam. Ez lesz az. Jelentkeztem a vöröskeresztes felügyelőnél. „Szép-szép” – mondta – „Igazán jó lesz. Máris kezdheti. Kabátját csak ide az irodába.”

Alig vártam a lehetőséget, hogy egy csöppséget karomba vehessek. Riasztó volt a sok gyerek sírása. Egy ágyacskába négy kicsi szorongott: egyik vizes volt, a másik trónolt, a harmadik itta a kis bakelit pohárból a „leveszt”, a köménymagos levest, míg a másik, aki következett volna, kiverte előbbi szájából a poharat. A leves elömlött s kitört itt is a sírás. Gyakorlatlan és ügyetlen voltam. Közben az asztalon bontogatták a beteg pólyásokat; picit vörös, bőrgyulladásos, másik éhes, apró kiütéses és így tovább. Kevesen voltunk. Egy-egy kis ágy négy türelmetlen és tehetetlen emberkéjével míg végeztem, kimelegettem és a szokatlan zajtól szédülni kezdtem. Az ágyak között egy-két kislány és leányka járkált. Komoly fiatal hölgy egy picit leányka kezét fogta, vagy ölbé vette – valószínűleg saját kisgyermekét – gondoltam.

A picike görcsösen fogta nyakát és közben csuklott, mint amikor a gyerekek nagy sírás után szoktak. Újra sok picike, sok munka, mire felnéztem hirtelen a mellettem hangosan síró, toporzékoló kicsire lettem figyelmes. Hiszen ez az előbbi kislány, óh biztos elmaradt a Mamától. „Na, gyere!” – hívtam, s vittem a hölgy után, aki az ajtó felé tartott. „Jajj, ne-ne, kérem, hiszen alig tudtam megszabadulni tőle, öné. Ah, próbálja dajkálni, úgy simul és vágyik a szeretetre.” „De hiszen annyi dolgom van” – mondtam, de a picit oly éktelenül ordított, hogy megsajnáltam, felvettem. A simogatás hatott, lassan elcsendesült, fáradtan borult a nyakamba, ásított egyet és szeme lecsukódott. Mivel minden ágy tele volt, az irodáon sejtőre tettem volna, ha fel nem riad. Újra a sikoltó sírás és bizalmatlanul kapaszkodott meg két vaskos copfomba. Végre mégis elaludt, kimerülten és izzadtan. „Így nem lehet – mondta a felügyelő. – 800 gyerek van, eggyel foglalkozol, akkor a többi megsínyli.” Közben újra több picit, sok tisztába tétel, etetés, az alvókat külön raktuk az ébren levőktől. Észrevétlenül telt a nap és a zivajban ismét kihallatszott kis védencem zokogása. Azon túl együtt jártunk ágyról-ágyra, kezem, vagy ruhám adtam kicsi markába, amit görcsösen szorított, hogy el ne vesszen.

Készültem haza, a picike ordítani kezdett. „Na – mondta a felügyelő –, ha így magadhoz édesgetted, akkor csinálj vele valamit, mert ez egész éjjel sírni fog.” „Tudod mit? – mondtam. – Reggel visszahozom. Most elviszem, ki tudja azt, hogy ez a gyerek zsidó?” S hirtelen belenéztem arcomkájába. Spróden göndör haját, keletiesen pöndörödő szájacskáját néztem ijedten. „Csak rá kell nézni! – mondták a körülöttem állók. – S csak bajba ne kerülj! Szüleid?” „Oh, ők is nagyon szeretik a gyerekeket.” „Látom – mondta valaki – te is egész ügyesen bánasz velük.” Az ám, de hol a ruhája? Hozták a kis kötött pulóvereket, ki drapp kabátot, tengerész drapp sapkát, drapp cipőt. „Harisnya?” – kérdeztem. Az nincs. „Nem baj, majd az egyik kötött kabátba behúzzom lábacskaikat” – mondtam. Mindenki mosolygott.

„Mit nevettek? A babámra is az egyik kötött kabátomból csináltam macskót!” „Mondd – kérdezte a felügyelő –, nem akarnátok örökbefogadni?” Zavartan néztem a picire, aki állandóan belém kapaszkodott. „Megkérdezem Édesapám” – feleltem, de saját fejembe óriási szeget ütött a gondolat. Hiszen úgy szerettem volna egy kisebb testvért mindig. Inkább kicsit kevesebbet eszem és ez a pici is megél mellettünk, míg talán szülei keresik, és én úgy örülnék neki.

Magamhoz öleltem, és a pici szinte rám simult, oly mély volt a ragaszkodása, hogy szinte hozzám olvadt. Közben valaki, egy szomszédos kisfiú mondta, hogy ismeri a kislányt: Lőwy Katinak hívják és szoktak játszani együtt. „Hát te is Kati vagy?” – mondtam, és megint megöleltem és a kicsi bedugta hónom alá fejcskáját, nem mosolygott, de tapadt hozzám. „Eljössz velem? Holnap visszajövünk – mondtam neki. Nem szólt, még jobban rám tapadt kis karja, csimpaszkodó kezecskéje, és arcát befúrta gyomrom tájába. Felöltöttem, jó melegen, mégis fázott az utcán, de már mosolygott néha. Rám nézett kis kék szemével és ha látta, hogy ránézek szégyenlősen elfordult.

Lakásunkban egy hónapja sem laktunk. Amint felértem az I. emeletre láttam, hogy két rendőr áll ajtónkban. Édesanyám kedélyesen beszélget velük. Amikor meglátott kicsit elsápadt, s csak annyit mondott: „Tudtam.” Katika tipegett előttem. Mire az ajtóhoz értünk meglátta a két rendőrt, hirtelen megfordult, vadul megmarkolta ruhám és ordítani kezdett. A rendőr elnevette magát. „Csak nem félsz?” – kérdezte és a kicsi fehér kezecskáját mutató ujjával megsimogatta. A válasz még nagyobb ordítás volt, közben a küszöbön keresztül esett, a rendőr felkapta. Rugdalózás, ordítás, s csak a közbelépésemre csitult meg. Anyám megrémült, ő látta csak át a helyzetet és a családra leselkedő első pillanat veszélyét. Én gyerek voltam, de épp naívságom oldotta meg a helyzetet.

A rendőrök nevetve elköszöntek, mondván majd máskor jobb kedvében lesz a picike, akit már én be is vittem a szobába. Aztán Édesanyám korholása következett: „Hogy merted? Ház mit szól Apád? És elengedték veled? Hát még te is gyerek vagy! Adj neki enni, éhes ez a kicsi. Hát nincs harisnyája?” „Nem baj – mondtam – majd a régiekből csinállok valamit.” „Kis nadrágja sincs! – kiáltott fel Édesanyám. – Ó, hát hamar adj egy pár dolgot azokból a kibombázott rongyokból.” Katikát megfürdettük, egy szál lepedőbe tettük. Ruhácskáit kimostuk. Mire felébredt sorra száradtak meg a sebtében készített fehéreneműk. Szombat délután volt, többnyire otthon szoktunk lenni valamennyien.

Jött Édesapám! Hallottam, már a konyhában Édesanyám elújságolta „a te lányod”, „pontosan olyan, mint te”, „nézd meg a gyereket, le sem tagadhatjuk, hogy milyen származású”. „Én nem bánom – mondta Édesanyám – nekem nincs utamban.” Apám bejött és rám nézett. Aztán lassan a szelvényhez ment. A kis göndör, kócos fejecske kimerülten pihent. A tejfehér arcoska gödrei inkább szorongást árultak el, mint önfeledt nyugalmat. „Hát jól van” – mondta Édesapám. „Te fogsz rá mosni, és mindennap – amíg bejársz – vissza kell vinned, mert ez nagy felelősség. Ez egy élet! Gondolj mindig rá, ha villamoson mész vele, vigyázz rá nagyon.” „Oh, Apukám – mondtam –, olyan szívesen nekünk adnák ezt a picikét, hiszen senkije sincsen, és oly sok gyerek van még bent.” „Ah, azt nem lehet” – felelt Édesapám. „Hát te

oda adnád a tied?” „De nincs mit enniök!” „Ezen még gondolkozunk, majd a vacsoránál beszélünk róla!” Többet nem szabad volt mondanom, tudtam, hogy a határt elértem, most várni kell az újabb lehetőségig, s anyai ösztönöm határán örömmel remegett a szívem, hogy Édesapám nem zárta le szigorúan ezt a témát nemmel, s én játszhatok egy igazi kisbabával.

Reggel felkeltettem, vittem, este hoztam haza. Sokszor nehéz volt vinni, cipelni, mert gyalog alig akart jönni. Megszokott, szeretett, de nem szólított sehogy, nem hitte, hogy én is Kati vagyok és ő is oda szaladt, ahova engem hívtak. Édesapám gondterhelt arca felderült, ha hazajött. Játszott Katikával. Bátyám is nagyon szerette. Édesanyám úgy tett, mintha nem akarna csinálni rá semmit, de ő vállalt legtöbbet: etette, mosdatta (mert azért néha otthon hagytam), mosott rá és gügyögött neki, mert én ezekhez nem értettem, én csak babáztam.

Egyik délután már sötét volt, Katika kirohant az ajtóhoz és ütni kezdte: „Kinyitni, kinyitni! Ha! – kicsi ujját felemelte – Jön Anyuka!!! Hallod?” „Áh, Katika, nincs itt senki.” „De igen, itt van, kinyitniiii...” Hát kinyitottam az ajtót. Befújt a novemberi esős szél. Hitetlenül bámult bele a sötétbe, rám nézett, majd az ajtó mögé. „Elbújt” – mondta. De nem találta, akit keresett. „Nincs” – állapította meg. Amikor másodszor is meg kellett csinálni az ajtónyitást és a bujkálási jelenetet, akkor kaptam észbe. (Valahol, talán nagyon is közel, vagy messze a Mama most gondol picit Katikájára, most búcsúzik talán könnyesen magában tőle. Fialat voltam még, hogy megértsem minden mélységét, de Katikát az ölembe vettem, ringatni kezdtem és meséltem, hogy mennyire örül majd a Mama, ha hazajön és meglátja kis Katikát! Nem is tudom miért kellett sírnom ettől.

Jöttek haza a férfiak, vacsorához készültünk. Katika hozta a hokedlira a magasító párnát, ami hozzásegítette a jó falatok eléréséhez. „Itt a pájna, itt a pájna!” Futott csöpp lábával, lábujjhegyre állt, próbálta felfogni miféle jó falat vár az asztalon órá is. Apám játszott vele a vacsora után. „Kismókus, kiscigér, kiscica fut-fut a kis Katika nyakába!” Ez kedvenc játéka volt. Nagyokat kacagott, és ölembe bújt. „Na, megállj bácsi, bubus gyere, ijeszd meg a bácsit! Nem is bubus, katonabácsi, rendőrbácsi!” Hirtelen rám meredt kicsi szeme, arca elkomorult, kezecskéje ütésre emelkedett. „Csúnya katonabácsi, rendőrbácsi! Ütötte Anyukát, Apukát! Bizony minálunk is kilóttak az ablakon.” Óh, te önfelelt kis gyermek száj, miért nem voltál hallgatagabb! A család egymásra nézett, vérfagyasztó volt a gondolat.

Édesapám csendesen átment a szobába, csak annyit mondott, hogy holnap megkérdezi mit tegyen. „A szívem ragaszkodik a kicsihez” – mondtam. „De gyermekem, az egész család sorsát kockára teszed! Már december van, katona voltam, tudom nem tarthat soká. Vidd addig vissza, ott a biztos helyen a többivel együtt átéljük a nehézséget, és téged nem terhel a család kiirtása. Mert elvisznek valamennyiünket. Ki hiszi el, hogy soha nem ismerted szüleit? Ki lesz neki, ha szülei nem maradtak életben? Ő átvészeli a nehézségeket, de mi elpusztulunk. Nap-nap után látok ártatlantokat, akik csak szót emelnek mellettük, és elviszik őket. Drága kislányom, a többiek miatt parancsolj szívednek. Nekem is nagyon fáj. Oly üres lesz a lakás nélküle.”

Azon az éjszakán kétszer mentünk a pincébe. Katikát meleg takaróban, alva vittem le a légó pincébe. A parancsnok odajött hozzánk, s mindkétszer megkérdezte, hogy kié a kicsike. Enyém, vagy mentjük? Mert úgy látja, hogy csak négy személy van bejelentve.

Apám nyugodtan felelt, hogy a családhoz tartozik a kicsi. Reggel a razzia bűjtatottakat keresett. Apám nem szólt semmit, csak jelentőségteljesen nézett rám. Bátyám miatt megreszketett a család szíve. Őt mindig elnézték, és a rendőr már nem egyszer igazoltatta. Másnap este szitált a havas eső. A sötét nyirkos utcabejáratnál a kicsike vállamra hajtott fejjel még szívbe markolóbban ragaszkodott hozzám. Csicsorgett. Pici csengő hangja a komor estét felvidította. A sötétségből egy rendőr lépett elő. Fialat korom ellenére mamának nézett. „Hát a papa hol van?” - kérdezte. „Ah, a fronton” - feleltem, szinte önkívületben. A rendőr a kicsike ajkát cirógatta meg, s bennem megfagyott a lélek.

Kimerültem tettem le másnap a gyereket, s bejelentettem, hogy nem tudom tovább hazavinni. Mikor hazajöttem a hangos, szívet tépő sírás elől rohantam hazafelé a harmadikról. Aztán csak egyszer láttam messziről még, amikor egy mamának egy koffert és egy párnát vittem át a Csáki utcába. Soványan, apatikusan bámult. 1945. január 18-án jöttek a felszabadítók. 1945. január 19-én Bátyámmal együtt mentünk a Teleki Pál utca felé. Zuhogtak a túlsó parton a bombák. Félttem. Bátyám hazaküldött. „Menj haza, majd én elmegyek érte!” Apám megadta az engedélyt, hogy azonnal hozhatom a kis Katit. Szívdobogva vártam a Bátyám. Délben hazajött, szomorúan. Katika meghalt. Skarlátot kaptak és belehalt.

A Szabadság téren temették el őket. Egyszer, amikor a Szabadság téren jártam sok-sok piros muskátli bólogatott felem a térről. Vajon melyik a kis Katika?

Szerkesztőségünk
szívesen fogad bármilyen személyes
beszámolót, érdekes írást!

Forduljatok szerkesztő
munkatársainkhoz,
vagy küldjétek egyenesen ide:
khaled@vipmal.hu

AZ ÉN TÖRTÉNETEM

▶ PÁSZTOR FLÓRA

Egyszer egy távoli falucskába, melynek neve Kürtöspuszta, s hová még a boltos is ritkán jár be, egy fiatalokból álló csoport érkezett.

Az ottani imaház emeletén laktak, míg ott voltak. Gyerekeket hívtak oda és játszottak énekeltek velük. Este felnőtteknek tartottak istentiszteletet. A gyerekek nagyon élvezték ezeket a napokat és egyre több barátukat, ismerősüket hívták, hogy menjenek velük. A foglalkozások 10-kor kezdődtek, de a gyerekek már 9 körül gyüle-

keztek. Egyikük (a fiatalok közül) hozott magával két megtöltött tolltartót, hogy az iskolásoknak odaadja az iskolásoknak. Vanessa és Reni kapta meg ezeket. Ők éppen iskolába készültek. Az énekeket mindennap többször meg kellett ismételni, mert annyira tetszett nekik.

Most biztosan felmerül az Olvasóban, hogy honnan tudom én ezeket ilyen jól.

Amanda vagyok, Kürtöspuszta védőnője. Amikor még csak 4 éves voltam, jött Kürtöspusztára ez a csoport. Mindennap ott voltam és jóléreztem magam. Éreztem, hogy szeretetből játszanak, énekelnek velünk. Bár néha a fiúk rosszalkodtak.

Aztán 6 éves lettem. Iskolába jártam, majd szakközépiskolába. Sikeresen lettem a vizsgát. Védőnő lettem. Azóta sokat változott a falu élete, de ezt majd máskor mesélem el.

TÁVOLI KIKÖTŐK...

▲ MIX újság 2009. szeptember-október

JÚL. 29 - AUG. 26. BANGKOK, THAIFÖLD
AUG. 31 - SZEPT. 21. KOTA KINABALU, MALÁJZIA
SZEPT. 24 - OKT. 14. PASÍR GUDANG, MALÁJZIA

HONG KONGTÓL KAMBODZSÁIG

► CSERNUS ZSOLT ÉS ELEK ILONA

Áldjuk és dicsérjük Urunkat az Ő szeretetéért és védelméért! Ezt ti is biztosan tapasztaljátok, hiszen Isten mindenütt jelen van és ígéreteit megtartja. Áldott legyen az Ő neve!

A június hónapot Hong Kong-ban töltöttük. Hong Kong nagy, csillogvillog; turisztika, business magas fokon van és mindenki lótfut a pénz után. A lelki éhség és szükség azonban hatalmas. Itt is volt „Sister”-öm, egy önkéntes kínai asszony, háromgyermekes családjával. Férjével váltották egymást a szolgálatban. Megosztották velünk történetüket: a férj is benne volt a business világban. Hajtott, de nem volt ideje a családjára. Rádöbent arra, hogy csak délibábot kerget és az igazi értékeket elveszíti. Ezért csak annyi munkát vállal, hogy a családját el tudja látni, és mellette legyen ideje Istenre és a családjára. Szerényen, de családi egységben és békességben élnek, s a szívük ég az Úrért.

Péntek reggelente a hajós családjunk jön össze áhítatra a kabinunkban. Muffin-t szerettem volna készíteni, de otthoni receptjeimet nem hoztam el. Előtte levő este felmentem a könyvesboltba, s kerestem egy olyan szakácskönyvet, amiben megtalálom a zabpelyheset. Kimásoltam, s dolgom végeztével jöttem volna hazafelé. Egy hölgy megérintette a kezemet, hogy beállnék-e egy fényképre a családjával. Este fél10-kor már alig volt idegen

TÁVOLI KIKÖTŐK...

A Csernus család Noé bárkája előtt.

Lent a felüljáró alatt fekvő hatalmas bárka testje.

a környéken, de őket az Úr éppen akkor küldte oda. A fotó után ugyanis lehetőségem volt megragadni az alkalmat és bizonyosságot tenni.

Hong Kong-ban az elmúlt tavasz óta van egy újabb turisztikai nevezetesség: elkészítették Noé bárkáját eredeti méretében. Egyik szabadnapunkon ezt néztük meg. A kiállítások nagyon érdekesek voltak, sok jó információ volt, azonban – talán a turizmus miatt –, nem hangzik el a bárka fő evangéliumi üzenete. Két alkalommal mutatnak be filmet: egyik az özönvizet stimulálja, a másik film pedig a környezetszennyezés miatt a jövőt illetően vetíti előre a pusztulást. A nagy kérdés elhangzik a film végén: van-e a jövőt illetően egy „bárka”? Nos, itt sajnós a válasz nem Jézus volt. Bárcsak az lett volna! Zsolti megragadta az alkalmat és a teremőrtől megkérdezte a kijáratnál, hogy tudja-e, Ki a második bárka. Zsolti bizonyosságot tudott tenni, hogy csak Jézus a reménységünk, Ő a „bárka” számunkra, Ő a megmenekülés útja.

Hong Kong-ra sok tervezett program volt, melyeknek fontos része lett volna az iskolák látogatása. Ideérkezésünk után 2-3 nappal jelezték felénk, hogy az összes iskola „kényszer-szünetet” adott ki a gyerekeknek, az újfajta influenza miatt (elnézést, nem tudom, hogy mondják otthon a swine

flu-t). Ez azt jelentette, hogy gyerekeket csak szülők hozhattak a hajóra saját felelősségre. Nem kell megijedni, köztünk nincs ilyen beteg. Azonban baleset történt két társunkkal Hong Kong-i időnk alatt, mindkét esetben a mentőnek kellett kijönnie. Lukás (Svájcából) a konyhai daráló korongját esztergálta, de munka közben ez kirepült a gépből, s repülés közben végigkristolta az orrát. Istennek hála, nem lett komolyabb sérülés. 2 nappal később Albi (Németországból) megcsúszott a fedélzeten egy esős este, miközben a könyvesbolt két távoli része között ment. 6 lépcsőfokon lerepült úgy, hogy senki nem

TÁVOLI KIKÖTŐK...

▲ MIX újság 2009. szeptember-október

emlékezett, időközben elvesztette az eszméletét. Az intenzíven kezelték, ellenőrizték, de néhány nap múlva mindent rendben találtak nála. Isten megoltalmazta mindkettőjüket.

Errefelé most van az esős időszak. Hong Kong-ban egyszer kivettek minket horgonyra, mert az időjárás előrejelzés vihart jelzett. Még szélnek sem volt nyoma ez idő alatt. A legnagyobb evangélizációs rendezvényünk, a Nemzetközi este napján, néhány perccel az előkészítő csoportok kiindulása előtt a hatóságok jelezték a hajó felé, hogy tájfun veszély van. Mindazok, akik az esti program szervezésében, lebonyolításában részt vettek imaközösségekben voltak. Délután 5-kor a viharveszély felment harmadfokúra, ez esetben nem lehet elhagyni a hajót, mert bármikor kivihetnek minket horgonyra. (A hajó a vízen biztonságosan elvan, a kikötőben maradni azonban veszélyes.) A Nemzetközi este helyszínén a főszerző ma-

gában azt kérte az Úrtól: bárcsak félig megtelne a terem! A swine flu és a viharveszély ellenére jöttek az emberek. Nem félig telt meg a terem, hanem annyira, hogy még körben álltak is. És az Úr hatalmas erővel tudta használni két társunkat, akik bizonyosságot tettek (egyikük Hong Kong-ból, a másik a szomszéd szigetről, Macau-ból való). Áldott legyen az Úr!

S talán mondanom sem kell: viharok egész nap nyoma sem volt. Lelki-szellemi vihar azonban annál erőteljesebb volt. Jézus azonban legyőzte egyszer, s mindenkorra a Sátánt. Itt és most újra megmutatta, hogy Ő a mi győztes Megváltónk. (Balra egy hong kong-i család.)

Július 4-től 10-ig úton voltunk Kambodzsa felé. A tájfun miatt kicsit félünk az úttól, de nem volt okunk a félelemre. Olyan csodálatos, tükörsima volt a tenger, hogy festeni sem lehetne szebbet. Az élet ment a maga rendjén, tengeri betegséget elfeledte mindenki. Itt azonban megérkezésünk óta nagy viharok vannak. A hajó oldala 3 napig folyamatosan a kikötő ütközőjéhez csapódott, ami bizony itt nem volt megfelelő. A biztonság érdekében kivettek minket horgonyra, mert a partfal ütközője még nagyobb bajt is okozhatott volna. Mi kell egy ilyen helyzetben? Egy bölcs kapitány. Mit ad Isten? Épp most 3 tapasztalt kapitány van köztünk. A kikötő hatóságokkal nem tűnt könnyűnek a beszélgetés, de a tapasztalat azt mutatja, hogy eredményes volt, mert most az összes ütközőt javítják, ellenőrzik.

A sok eső azonban nehezíti a szolgálatunkat, a csoportok utazását, a helyiek látogatását, és a külső munkákat. Kérünk imádkozzatok szolgálatunkért és ezért a nagy szükségben lévő országért!!! Kambodzsáról és a szolgálatról a következő levélben fogok írni.

Nagyon köszönjük, hogy gondoltok ránk, imádkoztok értünk és szíveteken viseltek szolgálatunkat. Az Úr Jézus áldjon meg benneteket gazdagon. Nagyon sok szeretettel küldjük köszöntésünket a távolból!

TÁVOLI KIKÖTŐK...

Nagyon hálás a szívünk imáitokért, a sok érdeklődő, ill. bátorító levélért, de legfőképpen hálás a szívünk Isten kegyelméért! Ő újra megmutatta hatalmát és szeretetét! Ezért dicsérjük az Ő nevét!

Kambodzsában 19 napot töltöttünk. 3 nap kivételével minden nap viharos, szeles és esős volt az idő. Ügyes ötlete volt a kapitánynak, hogy a horgonyt a kikötőtől távolabb leengedték, s azt egy, a hajó végétől futó kötéllal kifeszítették. Az így alkotott háromszög távol tartotta a hajót a móló falától és erős hullámvész idején nem csapódtunk ahhoz nagy erővel. Így sokkal biztonságosabbá vált az ittlétünk.

A könyvesbolt látogatottsága kevés, azonban az általunk kiküldött csoportok száma magas volt. Nagyon sok helyre eljutottunk, és mindenhová sikerült segélycsomagokat is vinni. Hong Kong-ban és Taiwanon rengeteg természetbeni adomány gyűlt össze Kambodzsa számára (kb. annyi, ami két nagy teherautóra fért volna fel). Így minden egyes csoport vitt magával ruhákat, élelmiszert, tisztálkodási eszközöket és irodaszereket. (A képeken egy iskolai program körházlátogatás.)

Kambodzsáról otthon is sokat hallhattunk a 70-es évek második felében. '75. és '79. között a 7 milliós lakosság 4 millióra csökkent a kommunista diktátor kegyetlensége miatt. Ha valakinek diplomája, karórája, szemüvege volt - ez elég ok volt arra, hogy eltűnjön e föld színéről. S aztán találtak még elég indokot arra, hogy „halál-földekre” juttassanak embereket. Keresztyének létszámát nem tudom mennyi lehetett, de a maradék létszáma megdöbbentő: 3 lelkész és 150 hívő maradt életben. Ma a lakosság 50%-a 18 év alatti!!! Sajnos ezeknek egy része AIDS árva! Sajnos sokan a szex-kereskedelem áldozataivá váltak. A HIV/AIDS óriási probléma ebben az országban. A korrupció és a munkanélküliség miatt az itteniek élete még nehezebb.

Istennek hála, hogy az országban szabad a vallásgyakorlás és beengedik a keresztyén missziókat. Sok missziós szervezet telepe-

dett le itt, sokan kezdtek árvaházat és gyülekezetet. Mára már több, mint 2000 gyülekezet van az országban (30 év alatt!). (A képeken egy kambodzsai gyülekezet, és egy lelkész.)

TÁVOLI KIKÖTŐK

▲ MIX újság 2009. szeptember-október

A Doulos látogatások mindenfelé áldást jelentettek. Mi 2 gyülekezetbe jutotunk el. Örültünk a lehetőségnek, hogy egy kicsit beleláthattunk a helyi lakosság életébe. Most van az esős évszak, ami a rizspalántálás ideje. Ez az oka annak, hogy a képeinken csak a nőket és a gyermekeket láthatjátok. (A képeken az egyik gyülekezet csoportképe, illetve a másik gyülekezet lelkipásztora.)

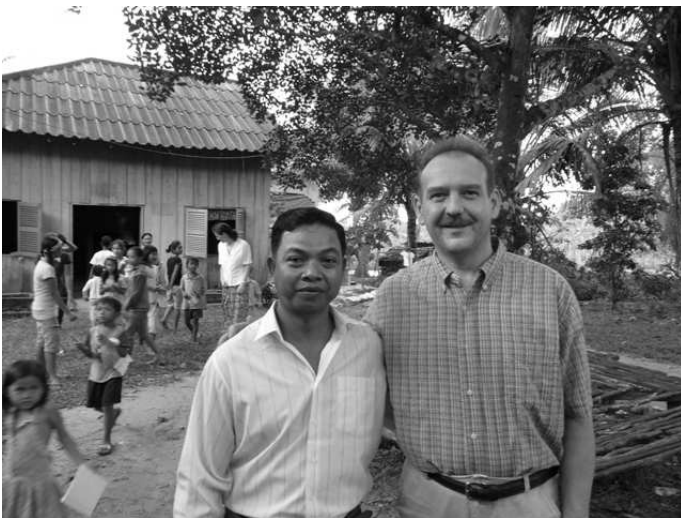
A Doulos-on szerveztek programot a helyi vasárnapi iskolai tanítóknak. Ennek levezetésére engem kértek fel. Aztán pedig az itt dolgozó misszionáriusoknak is volt egy bátorító program, ezen is ott lehettem.

Egy délután a hajó személyzetének jó fele helybeliekkel együtt kivonultak, hogy 10 km-t fussanak, hogy ezzel felhívják a figyelmet a HIV/AIDS ellen. Zsolti is örömmel futott a jó cél érdekében. Egy nap pedig egy csapat fiatalal Zsolti részt vehetett egy gyülekezeti épület építésében. Zsolti a többi napon pedig kitartóan végzi munkáját itt helyben, bízva abban, hogy még magasabbra célért fáradozik.

Még egy érdekesség Kambodzsáról: különleges csemegének számít a sült pók, csótány és tücsök. (De erről lemondtunk az ő javukra.) Keresztelő Jánosnak biztosan jól esett volna az itteni vendéglátás!

Kambodzsától másfél napos volt az utunk Bangkokba. Itt egy folyón vagyunk, hullámoktól nem kell félnünk. Thaiföld szellemei lecsúsznak. Mindenfelé kicsi/nagy szobrocskákat látni, ahol emberek hajlonganak és füstölnek várva a szobroktól a jószerecsét, gazdagságot és áldást. A lakosság 94%-a buddhista, 4%-a mohamedán, 0,7%-a keresztény. Szükség van Isten jó illatára, világosságára itt ezen a helyen! De erről majd a következő levélben írok többet. Kérünk, továbbra is imádkozzatok értünk, hogy adassék alkalom szánk megnyitására és a vallástételre. Isten áldjon, meg benneteket!

**Benzinkút
Kambodzsában...**

**És a helyi
csodajárgány,
a tuk-tuk**

LAPZÁRTA UTÁN...

...KAPTUK A HÍRT, HOGY A MISKOLCI KÖRZETBEN KISTOKAJON IFJ. SZUHÁNSZKI TAMÁS KEZDEMÉNYEZÉSÉRE IFJÚSÁGI KÖR INDULT! ISTEN ÁLDÁSÁT KIVÁNJUK ERRE A FONTOS KEZDÉSRE, ELINDULÁSRA!

...VETTÜK ÉSZRE, HOGY A WESLEY JÁNOS CSERKÉSZCSAPATNAK SAJÁT HONLAPJA SZÜLETETT: www.wj696.eoldal.hu JÓ MUNKÁT KIVÁNUNK HOZZÁ, ÉS „HOSSZÚ ÉLETET”!

...HALLOTTUK, HOGY A KÉT ÜNNEP KÖZÖTTI TÉLI IFI CSENDESNAPOK VÁRHATÓ HELYSZÍNE A SZOLNOKI KÖRZET LESZ! LEGKÖZELEBB SZÁMUNKBAN MÁR A RÉSZLETES ÉS VÉGLEGES INFORMÁCIÓKRÓL FOGUNK HÍRT ADNI!

EGY SZÁL GYERTYA ELŐTT

► PAUL CELAN

Öntött aranyból, ahogy
maghagytad, anyám,
készíttem a gyertyatartót,
haláloed leánya
szilánkokra tört napjaimon
belőle fel-felsötétlik.

Karcsú,
mandulaszemű árnyék,
száját és kelyhét
az álom apró állatai táncolják körül,
felszáll a megnyíló aranyból,
és fölemelkedik
a most hasadékáig.

Éjfedte
ajakkal
mondom az áldást:

A három nevében,
akik harcolnak, de egymáson sose győznek,
míg az érzések sírjába az éj alá nem merül,
a három nevében,
akiknek gyűrűje rám ragyog,
ahányszor megoldom a fák haját a mélyben,
hogy gazdagabb áradás zúgja át -,
a három közül az első nevében,
aki felkiáltott,
mert megelőzte szava, ahol élnie kellett,
a három közül a második nevében, aki látta ezt, és sírt,
a három közül a harmadik nevében, aki fehér köveket
rak középre, –
feloldozlak az ámen alól,
mely süketebb, minden szavunknál,
feloldozlak az acél fénye alól, mely az áment tartja,
ott, ahol toronymagasan a tengerbe lép,
ott, ahol a szürke, ahol a galamb
a halálon innen és túl
fölcsipeget minden nevet.
Maradsz, maradsz, maradsz
egy halott gyermeke,
vágyam tagadásának szentelve, eljegyezve az idő szakadásának,
az anyaszó vezetett elé,
hogy egyszer
megremegjen a kéz,
mely újra és újra a szívemért nyúl!

► IMPRESSZUM ► FŐSZERKESZTŐ: KHALED A. LÁSZLÓ ► MUNKATÁRSÁK:
CSÁSZÁR JUDIT, GYURKÓ DONÁT, KHALED-TÖMÖRI BOGLÁRKA, SZTUPKAI
GERGŐ ► MEGJELNIK SZEPTEMBERTŐL JÚNIUSIG ÉVENTE 10 ALKALOM-
MAL. ► EGY SZÁM ÁRA: 250 FORINT ► ELŐFIZETÉS EGY ÉVRE (A RÓ-
ZSASZÍN CSEKKEN A FŐSZERKESZTŐ NEVÉRE): 2500 FORINT ► CÍM:
1032 BUDAPEST, KISCELLI U. 73. ► E-MAIL: KHALED@VIPMAIL.HU ►
HONLAP: [HTTP://MIX.METHODISTA.HU/MIXUJSAG](http://mix.methodista.hu/mixujzag)